

Text 1

O Gud! -Amma, vad ska vi ta oss till? Hellre än att jag gifter mig med honom/henne kastar jag mig från vilket torn som helst. Säg åt mig att beblanda mig med bovar eller ormar. Eller släng ner mig i en nygrävd grav och säg att jag ska gömma mig hos liket.

Allt som jag ryser av så fort jag hör det, det gör jag utan minsta tvekan, bara jag får förbli min älskling trogen. Din satans orm!

Vidriga gamla djävul! Vilket är värst, att fresta mig till mened eller att smäda den som är min man/hustru med samma tunga som prisat honom/henne så många tusen gånger? Gå med dina råd!

Från och med nu går vi två skilda vägar. -Jag hör om munken har nån bot att ge. Sviker allt annat, har jag kraft att dö.

Text 2

O, om jag hade makt att röra stenar med sång, skulle jag försökt det. Nu är den enda konst jag kan att fälla tårar. Hjälpökande klänger jag mig vid dina knän. Tag ej mitt liv i förtid! Jag var den första som sa far till dig, som du sa barn till – först att sitta i ditt knä och ta emot och ge tillbaka ömma smekningar. Då sa du alltid: "Får jag en gång se dig lycklig, mitt barn, så blomstrande och full av liv som nu?" Jag strök din kind med handen så som jag gör nu och svarade: "Och du då? Skall jag ta emot dig när du är gammal och återgälda all din ömma omsorg?" Alltsammans detta kommer jag ihåg, men du har glömt det – eftersom du tänker döda mig. Åh – se på mig! Ge mig en blick, en enda kyss – låt mig åtminstone behålla detta minne av dig i döden, far – om mina ord ej kan beveka dig.

Text 3

Jag är överraskad. Det medger jag. Men säg mig en sak. Uppriktigt sagt, väntade du dig verkligen att jag skulle falla ihop av samvetsqual? Om du ville sluta sprida din kvinnliga visdom över mig så ska jag berätta nånting för dig: jag skiter i det. Jag skiter i om hon ska ha barn. Jag skiter i om det blir ett barn med två huvuden. Äcklar jag dig? Slå mig då! Men kom ihåg vad jag sa förut, va? I elva timmar har jag suttit och sett på när någon jag tyckte om låg och dog. Hon var ensam. Och när jag går där bakom kistan på torsdag kommer jag också att vara ensam. För det där aset, hon kommer inte att skicka henne en blomsterkvast, det vet jag! Och du tror att jag ska bli imponerad bara för att den där elaka, enfaldiga flickan ska ha barn! Jag kan inte tro det! Jag kan inte! Föreställningen är slut. Lämna mig i fred nu. Gå din väg, din ondskefulla lilla oskuld!

Text 4

Jo, så är det. Du har bott sju år här i Rotterdam – en plats du inte ville bo på redan från början – för att du var för rädd för att berätta sanningen för mig. Att du inte ville vara med mig. Och vet du vad det värsta är? Att jag har bott här sju år jag med. De flesta hade nog dragit när deras flickvän lämnade dem för deras syster, men inte jag. Jag kämpade på. Och belöningen för det var att få se det hända en gång till. Fast den här gången är det värre, och vet du varför? För att jag verkligen fattade vad som saknades för oss när jag såg dig med henne. Honom. Jag förstod inte att du aldrig riktigt älskat mig förrän jag såg dig med honom. Och grejen är, Alice, att om du ber mig stanna, om du ber mig om det, om du ber mig om att du ska följa med mig, om något, vad som helst... Så skulle jag antagligen säga ja, jag kommer alltid att säga ja till dig. Jag antar att det jag menar är... Snälla be mig inte om det. Om det är okej.